

ZEV RUBNÁ A PÍDIVÁ ZPRÁVA

1) O POBYTU TAM

Koncem srpna loňského roku (74) si našel cestu do rukou mého bratra povolávací rozkaz (doporučeně, jen do vlastních rukou, ale pro mne). Protože přímo v jeho textu bylo neomaleně naznačeno, že když ho budu ignorovat, čekají mne oplétačky s úřady, nastoupil jsem 2.9. ráno do vlaku směr Žatec. Dojel jsem tam, dovedli mne ke kulturnímu domu železničářů, nechali mne (spolu s jinými) čekat, odfajkvovali si mne v mnoha sešitech a knihách, nechali mne čekat, poslali mne na kus teplého salámu, nechali mne čekat, setřídili nás na skupinky po pěti a v těchto skupinkách jsme nastoupili na cesty pryč. Část skupinek (i naše) vyfasovala přepravečky do Českých Budějovic (ekonomové, zemědělství ingové, bahnští ingové, dva Slováci a jeden Maďar).

V Budějovicích nás převzal nějaký čet-abs s autobusem a dovezl nás do "krásných" panelových kasáren (cestou nám udělil cenné rady chlebdě absolventství a vojny vůbec). Večeři nám nedali, druhý den ráno jsme vyfasovali lžičky a ještě v civilu (k veliké škodolibosti ale i k troše závistí ostatních vojáků) jsme se nasnídali. A PAK TO ZAČLO. Nehcali nás ostříhat. Na regal jsme si postupně nanosili strašnou spoustu zbytečných a nepotřebných věcí a civil jsme zabalili do pytle a poslali domů.

A začala vojna. Jak se později ukázalo, její rekreační část - ABSOLVENTSKÝ PŘIJÍMAČ. (Drobná historky se snad dostanou do přílohy této zprávy) Prostě horda vysokoškoláků (sovobdníků-absolventů) ve čtyři neděle potulovala po kasárnách (sem tam absolvující nějakou hodinu výuky nebo výcviku - ovšem nejméně polovina plánovaných hodin pro vojenskou přesnost a lenost kšiltů byla na poslední chvíli přeměněna na "samostudium" - tj. ležení na posteli), občas jsme si šli zahrát volejbal (na hřiště v kasárnách) nebo fotbal na pole za plot nebo do blízké vesnice (samozřejmě také dírou v plotě). Později nás taky pouštěli na vycházky do města, takže jsem si prošel pár ulic, viděl několik hospod a byl dvakrát na hokeji (jednou jsem viděl vítězství Komety - to je zpráva pro Tebe - Jenýčku). V posledním týdnu již všichni věděli, kam přijdou, jen já nic. Ale přece jen se začalo vyjasňovat. V rámci "odborného" školení jsem třikrát navštívil místního proviantáka. Potom jsem se dozvěděl "otevřené" číslo útvaru kam půjdu, ale nikdo stejně nevěděl, kde to je. Mezitím jsme všichni absolvovali "závěrečné zkoušky" - překrásné "šou-dva-tři" (proti němuž byly vojenské zkoušky na katedře středoškolácké mučení). Vrchol bylo, když jsme se šli nechat "vyzkoušet" z proviantní služby, tak nám "zkoušející" řekl, "ať jde, že už máme pětky napsané".

Dva dny před ukončením "přijímače" jsem se konečně dozvěděl magické a nezapomenutelné - VÚ 8060 STOD. Vyfasovali jsme rybičky, vrátili část z nepotřebných věcí, ostatní zabalili (spíše našlapali) do batohů, naposledy se vyspali (za hluku letadel) a druhý den většina vyrazila na cesty pryč. Cesta na PLZEŇ, VÁVRO, na PLZEŇ byla dobrá, protože nás jelo víc. V Plzni na nádraží jsme se rozloučili (abychom se zatím více nespátřili - až na štábní krysu ze Žatce - Vládu Kvasničku, s níž jsem se později sešel). Dopoledne 27.9.1974 jsem nasadl do (i na české poměry pomalého) vlaku do Domažlic a ve 12⁰⁰ jsem v modrém baretu seskočil ze stupátka vlaku do prachu Stodského nádraží.

K o n e c p r v n í č á s t i

(pracovní doba se nachýlila a já tu nemíním být přesčas)